



ԿոՄիտաս

Բուսաբարեմ

Սնունդը՝ ծառին

Ծառի՛կ, ծառի՛կ,

Շունչդ անատիկ.

Ի՞նչ ու ի՞նչպէս՝

Անջուր անլուր,

Քո բուռ ու կուռ,

Դալարում ես

Դէպի երկին փրռելով,

Ու ճիւղերըդ ջրրելո՞ւմ:

Ծառն՝ արմատին

Բունի՛կ-բունիկ՝

Կաթնետունիկ.

Ի՞նչ, ու ինչպէ՞ս

Քո երակներ

Լուսոյ ակեր

Պալարում ես

Եռուն-եռուն կրրակելով,

Հեռուն-հեռուն ճրրագելո՞ւմ:

Բունը բարին

Բարի՛կ–բարիկ՝
Շունչ-պարարիկ.
Ի՞նչ, ու ինչպե՞ս
Տրնիկ-տրնիկ
Բազմածրնիկ
Գալարում ես
Ոգի-ոգի նուագելով
Պահիկ-պահիկ հաւաքելո՞վ:

Բարը՝ ծաղկին

Ծաղի՛կ-տիրուն՝
Երկրի՛ սիրուն.
Էդ ի՞նչ ու ինչ
Թերթիկ ունես՝
Կարմիր–ձուն ես.
Ու լարում ես.
Բոլոր-մոլոր եռ թըշերով,
Ոլորուելով սեր նըշերո՞վ:

Ծաղիկը՝ տերեւին

Տերեւ-տերեւ,
Գըլխավերեւ,
Էդ ի՞նչ ու ի՞նչ
Առակ-առակ՝
Կանաչ-կարագ
Նըկարում ես.
Քու սատիկներ հեղուն-բեղուն
Ու պատիկներ եղուն–մեղո՞ւն:

Բոլորն՝ իրար

Միանայն՝
Հիանալով: